

Že klije

Iz evangelija po Luku 12,49-59

»Prišel sem, da vržem ogenj na zemljo, in kako želim, da bi se že razplamtel! Moram pa prejeti krst in v kakšni stiski sem, dokler se to ne dopolni.

Mislite, da sem prišel prinašat mir na zemljo? Ne, vam rečem, ampak razdeljenost. Odslej bo namreč v eni hiši pet razdeljenih: trije proti dvema in dva proti trem; razdelili se bodo: oče proti sinu in sin proti očetu; mati proti hčeri in hči proti materi; tašča proti svoji snahi in snaha proti tašči.«

Tudi množicam je govoril: »Kadar vidite, da se na zahodu dviga oblak, takoj pravite: ›Dež prihaja,‹ in tako se zgodi. Kadar pa piha jug, pravite: ›Vročina bo,‹ in je res. Hinavci! Obličje zemlje in neba znate presojati, kako da ne znate presojati tega časa? Zakaj tudi sami od sebe ne presojate, kaj je prav?

Kadar greš s svojim nasprotnikom k oblastniku, med potjo stôri vse, da se pobotaš z njim in te ne privleče pred sodnika. Sodnik te bo izročil pazniku, paznik pa vrgel v ječo. Povem ti: Ne prideš od tam, dokler ne plačaš vse do zadnjega novčiča.«

... da bi skrbel za kal novega življenja, njegovo Besedo v tebi, družini, bratstvu ...

⊕ Jezus v osrčju Lukovega evangelija izmenično nagovarja učence in množico. Njegov ton je apokaliptičen, v skladu z uro, ki se približuje. Učitelj čuti nujo, da bi svoje in tiste, ki so mu sledili do Jeruzalema, pripravil, da bi lahko z modrostjo in v luči brali vse, kar se bo moralo zgoditi. Ponudi jim ključ – krst v ognju. Janez Krstnik je v puščavi pridigal o krstu v vodi, očiščenju, ki vodi k spreobrnitvi, da bi se lahko v vsakdanjem življenju odločali delovati z največjo mero pravice v krivičnem svetu – dati tuniko tistemu, ki je nima, od drugega ne zahtevati več od dolgovanega, ne izkoriščati šibkih (prim. Lk 3,1-3). Kristus pa je prišel, da bi nas krstil v svojem krstu, v svoji veliki noči. V krstu v ognju in Svetem Duhu za pravičnost, ki je večja od pravičnosti pismoukov in farizejev – da bi tistemu, ki nas prosi za tuniko, dali tudi plašč, da bi svoje posodili brez zagotovila, da bi bili pripravljene stopiti v evangeljsko norost ljubezni do sovražnikov (prim. Lk 3,3-6).

⊕ Ta novost ne bo vir miru, ampak razdora. Mir je največje dobro, znamenje, ki pripravlja na prihod Mesije. Vendar mir, ki ga prinaša Božji Sin, ne pomeni mirnega življenja, hinavske harmonije ter preračunljivega iskanja ravnovesij in zadovoljevanja interesov. Kristusov mir se rodi iz Jagnjetove krvi, je sad podarjenega telesa, ljubezni, ki vzame nase bratov, sestrin greh. Zato bo nujno vir razdora, saj bodo prišle na dan skrivnosti src. Mir ima svojo ceno – kdo jo bo plačal? Kje so graditelji miru? V rokah ugrabiteljev sredi kenijskih gozdov kakor prostovoljka Silvia Romano, pod budnim očesom policijskega spremstva zaradi mafijskih groženj kakor duhovnik Luigi Ciotti, na cesti ob tistih, ki so brez doma in so prodani na pločnikih kakor številni usmiljeni samarijani naših mest ...

⊕ Ljudska modrost kmeta in mornarja uči, da po znamenjih na nebu, po vetru in premikanju oblakov prepoznata, ali bo vreme naklonjeno delu, potovanju. Nastopil pa je trenutek, da presodimo tudi ta čas – kaj je prav? Čas ima globljo dimenzijo. Čas je za dobroto, ljubezen, spravo, iskanje pravice in nebeškega kraljestva pred vsem ostalim. Vse življenje lahko živimo površinsko, če ostajamo v kronološki dimenziji zgodovine, na milost in nemilost prepuščeni dogodkom, o pomenu katerih se ne sprašujemo in ki preprosto tečejo mimo nas ter nam vsake toliko časa pustijo znamenja na koži. Lahko pa se spustimo v globino in sodelujemo pri delu Duha, ki kronos spreminja v kairos, čas,

naklonjen odrešitvi. In tako v sedanjosti postanemo napovedovalci prihodnosti in ne utrujeni ponavljavci že poznanege.

☩ Vse narediti za prihodnost, da bi zagotovili mir. Kakor Abigájila, žena Nabala, kar v hebrejščini pomeni »bedak«. Ta žena se je pogumno odpravila naproti kralju Davidu, ki je bil na pohodu proti Nabalu, da bi ga kaznoval za krivico, ki mu jo je storil. Abigájila kralja prosi za odpuščanje, čeprav sama ni odgovorna za Nabalove grehe, in zaradi njenega poguma se David odloči moža pustiti pri življenju (prim. 1 Sam 25). Jezus v svojem povabilu, da se spravimo s sovražnikom, ko je še na poti, da za zgled to starozavezno ženo, ki je za ceno svojega življenja znala ujeti pravi trenutek in spremenila potek zgodovine. V teku dogodkov vedno obstaja ugoden trenutek, ki od nas zahteva iskrico poguma in vere, zato da bi bil izid zgodovine v znamenju novosti, novosti, ki prinaša življenje in veselje.

Za poglobitev ... če želiš.

»Želim si, da se vse to ne bi zgodilo v mojih dneh!« je vzkliknil Frodo.

»Tudi jaz,« mu je pritrdil Gandalf, »in tudi vsi tisti, ki živijo v tem času. Ampak ni naša stvar, da bi o tem odločali. Vse, o čemer se moramo odločiti, je, kaj narediti s časom, ki nam je bil dan.«

(Gospodar prstanov: Bratovščine prstana, J.R.R. Tolkien)